

Què duia la balena a la panxa

GUILLEM FRONTERA | ACTUALITZADA EL 17/01/2017 18:13

Quan, com, qui ens va llançar a aquesta ciutat sotmesa dia i nit a malmenades sísmiques? Com que és impossible evitar aquesta sensació, tant com respondre la pregunta, el neguit no fa sinó accentuar els moviments de les plaques tectòniques. Som titelles en mans d'un gegant irat, que ens descompon cada instant l'escenari que just acabava de bastir perquè no puguem reconstruir algun sistema de referències, per precari que sigui. Se'ns sacseja amb la crueltat arbitrària amb què certs déus antics tractaven els mortals.

Així ens hem hagut de sentir tots, i els temps actuals subratllen la nostra condició de pobres éssers condemnats a una vida macbethiana que és com un conte relatat per un idiota ple de renou i de fúria.

Aquest desvari còsmic és l'assumpte de grans obres de totes les arts. Només que qui ens relata el conte ha de ser un artista capacitat per organitzar el caos, algú capacitat per controlar al mil·límetre una situació de descontrol en què s'embastardeixen les coses santes i es beatifiquen els éssers de les ombres. De tot plegat n'eixirà finalment una mena de raó propiciada per la confusió més desfermada.

La persona que té tots aquests atributs i el coratge de llançar-se a una aital aventura literària i moral és Antoni Vidal Ferrando. La prova irrefutable la trobareu al seu darrer llibre, 'La ciutat de ningú' (Metora, Barcelona), que també és la prova de com poden ser els fruits d'una prosa forjada a partir de la veu poètica.

El lector tindrà la sensació que veu passar trastos enlaire, discos, llibres, records amargs i breus glopades d'aire reconfortant, perles plenes d'humor, hams i ganivets, i és possible que se senti menat a un redós de desconcert. Però al final entendrà que totes les coses es retroben en una obra d'art conceptual que reuneix a una caixa transparent tot allò que duia la balena a la panxa. Sí, aquesta balena malalta i desorientada que ha naufragat a les platges de la nostra vida.